

зъ са захващахъ самъ въ себе си: ако тази работа са продолже още седемъ дни, иреди да земе единъ лошъ край, захващашъ са самъ па мои разнозски да напечатамъ моята советка камъ Ерминия; ако ли не, тя пека останеше вечно ракошъ. Единъ край юе земе, но да ли ще можеше да са нарече добъръ или лошавъ, Господъ знаеше, та тжъ и оставатъ въ съмнениис да ли спечелихъ захватка-та си или че изгубихъ.

„Той приказваше отпослъ самъ всичко какъ са с случило, че щото ти можешъ отъ мене да го чуенъ толкова върно, че да смущашъ самси него. При това той юи казваше, че Борбосса не му са представиъ на двубой, защо-то негово то завращанис не значеше нищо друго освенъ че го приканишъ ялио да са бийти. Нѣколко ижти той нападалъ съ жандарми-тъ въ гора-та на хайдуци-тъ, но тъ бѣгали като исповирени отъ страхъ, безъ да са иматъ. Той си мислилъ, че то са било измама само да ги вкарать по навѣтръ въ планините-тъ, та по-върно да ги нападнатъ. Той много са зарадилъ като узналъ, че една по-голъма дружина отъ Сабина ю говорила идуща-та ношъ да нападне съ по-голъма си-и, за това са оттеглили да си отспѣтъ. Но капитанина не бѣзъ толкова джлго време да изтжрии, за това той като видѣлъ, че и жандарми-тъ искатъ да си отспѣтъ, нападлилъ въ-добра-та си днѣна пушка, зель куче-то си, бое-то и то не му са щѣло да са скита по гора-та и кадъ изгрѣвание-то ю иѣсечината скочилъ и оставилъ стан-та си.

„Болко-то и да бѣше неустрашки, пакъ са изаше много, да не би да са удале. Той посеше една дръшка и едни панталоек отъ тжнио сукио, обуваше си високи-тъ ботуши, турише си пепелява-та шапка и тръгваше. И въ тѣзи дръхи като ходеше изъ гора-та, човѣкъ не можеше да го види между дървета-та нито денеъ, защо-то тъ му са употребявала.

„Ноща била исна и тиха и той толкова добръ расположъ и тжъ му било приятно, като никога да ходи толкозъ добръ изъ гора-та; образъ-ть на Ерминия му са сочалиъ толбозъ ясно, като ти да била тукъ до него — като да го при друзавала. Куче-то му било вече съвсемъ онадело и съ испанъ язикъ са тжтрело още подиръ господаря си; той не исвалилъ вече, че въ тази ношъ ще срѣщие нѣкадъ неприятелъ си; той са благодарила на хубава-та иѣсечина и хла-